

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 58

INSULA TIGRILOR

Traducerea de LIA HÂRSU.

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUĂ

58

Insula tigrilor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 58

INSULA TIGRILOR

Traducerea de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. LANȚUL AVENTURILOR.

«— **CA CEI DINTÂI CREȘTINI!** zise Marian în șoaptă și își plimbi privirea în jurul luminișului.

Și avea dreptate, căci eram legați, ca și martirii creștinismului, de trunchiurile palmierilor puternici, la mică distanță unul de altul.

— Impresia asta mi-o face și mie, scrâșni, în vreme ce smucea din toate puterile, fără să-și poată slăbi însă legăturile.

— Massers stă liniștit! se auzi deodată glasul lui Pongo, pe care dușmanii noștri îl legaseră de palmierul uriaș, între rădăcinile căruia fusese pitita lada cu comoara.

Uriașul își încorda auzul, apoi șopti:

— Vine bărbați!

Ramaserăm tăcuți și ascultarăm cu atenție, în cele din urmă auzirăm aproape de tot trosnetul unei crengi.

Deodată, bărbatul elegant care ne părăsise cu puțin înainte se ivi în fața noastră și zise:

— M-am întors, domnilor, pentru că m-am temut ca marinarii noștri l-au legat totuși prea strâns pe lord. Și n-aș dori ca tigrii, de care ne-ați pomenit, să vă facă ceva. De aceea am hotărât să-i iau cu mine pe lord la coastă – firește că armele lui vor rămâne aici – și după ce vom fi plecat noi, el va putea veni înapoi ca să vă dezlege. Fred, Jack, tăiați legăturile lordului!

Doi marinari vânjoși pășiră în luminiș, luări armele lordului, pe care le puseră de o parte, apoi îi tăiară funiile. Hagerstony se supuse apoi invitației șefului bandei și porni înainte cu cei doi marinari. Când ei se făcură nevăzuți, individul elegant se întoarse spre tânără femeie și zise politicos:

— Mi-e foarte neplăcut, stimată doamnă, că ceea ce am confiscat noi e comoara bunicului d-voastră. Dacă vom izbuti s-o transformăm în bani, vă vom trimite și dumneavoastră o parte. Vreți să-mi dați adresa?

Doamna Violette nu răspunse, lucru ce ne bucură. Banditul aștepta câteva minute, se făcu ca racul, apoi dădu din umeri și urmă:

— Cum doriții, am vrut să fiu binevoitor, dar acum cred că e mai bine așa. Rămâneți sănătoșii!

După ce dispăru. Marian zise:

— Foarte bine ați făcut, doamnă. Nu trebuie să primiți daruri de la omul acesta. Lasă că îi luăm noi îndărăt comoara!

Privii fără voie spre Pongo și văzui că smucea din toate puterile, dar cu metoda de funiile cu care era legat. La stânga mea era legat Marian, care făcea și el eforturi să se libereze.

Încercai și eu imediat să-mi slăbesc legăturile, dar mă văzui silit să renunț, căci frânghiile îmi tăiau carnea.

Minutele păreau nesfârșite. Eram ca paralizat și priveam țință la Pongo, care își sucea mereu trupul, încercând să se libereze.

Întunericul se lăsă brusc, ca la Tropice și Hagerstony nu se înapoiase încă. Îmi întinsei trupul și privii încordat în beznă. Nu văzui decât ochii luminoși ai cicadelor care se înălțau din iarbă – dar urechea îmi fu izbită deodată de niște sunete, care ar fi făcut să bată mai tare până și inima celui mai curajos vânător: mârâitul câtorva tigri, care părăseau acum culcușurile, ca să pornească după pradă.

Erau încă departe și ar fi putut trece ceasuri întregi până să ajungă în luminiș; știam însă că lordul trebuia să treacă prin apropierea lor. Dacă ar fi venit pe poteca scurtă de-a curmezișul insulei, în loc să alerge pe plajă, ceea ce i-ar fi luat mai mult cu o jumătate de ceas de drum.

— Luna va răsări în curând, zise Marian și atunci lordul va putea alerge mai repede. Nădăjduiesc că a și trecut de locul primejdios. Mai cred că în cel mult o jumătate de ceas va fi aici, astfel că vom mai avea timp să ne punem la adăpost în palmieri.

— Crezi cu adevărat că tigrii vor veni înapoi? întrebă, cu teamă, doamna Roule.

— Se prea poate. Dar nu ne vor putea face nimic când vom fi în corturile de frunziș pe care ni le-a construit Pongo în palmieri și uite că avem și lumină.

Luna își trimise razele-i palide deasupra luminișului, așa că acum puteam vedea fiecare firicel de iarbă. Numai Pongo nu se zărea în umbra palmierului, dar îl auzii mormăind și-l întrebai:

— Ei, Pongo, cum stai?

— Pongo liber îndată – șopti el – dar tigrii vine și ei îndată. Oh! Și lord aici, bine, repede face liber.

Hagerstony se ivise ca din pământ și alergă spre prietenul nostru negru.

— Cred că mă urmărește unul, exclamă el găfâind. Repede, Pongo, ajută-mă să-i dezleg pe tovarăși!

— Pongo omoară întâi tigrul, răspunse uriașul, cu un calm desăvârșit. Pongo aude el, lord taie repede legături. Oh, aici!

Pongo ieșise din umbra palmierului și când se ivi în luminiș un tigrul puternic, alergă spre el. Brațul înarmat cu sulita se ridică fulgerător – dar era prea târziu, căci fiara sărise asupra bunului nostru prieten. Doamna Roule scoase un țipăt de groază, Hodge înjură, iar eu închisei ochii o clipă, căci nu vroiam să văd priveliștea aceea înfiorătoare.

— Ah. Pistolul meu! îl auzii pe lord strigând și deschisei repede ochii, nădăjduind să-l văd pe Hagerstony doborând fiara cu un glonț bine țintit.

Văzui însă cu uimire că Pongo își ajutase singur.

Se apleca cu iuțeala fulgerului și înfipse sulita cu vârful în pământ, aplecată, în așa fel că tăișul lat și ascuțit se înălța deasupra capului său, iar rând tigrul se lovi de fier, el se aruncă îndărăt.

Vârful lat al sulitei se înfipse adânc în trupul animalului, care, în clipa următoare, începu să se zvârcolească în pământ în spasmurile morții.

Izbucnirăm în urale de admirație, dar uriașul negru răcni deodată la lord:

— Pe copac, repede, tigrul vine!

Înhăță pe micul Hagerstony și dispăru cu el în umbra palmierului. În clipa următoare se repezi în luminiș un al doilea trup uriaș – tigroaica!

Tigrul răpus își întinse labele, horcăi înăbușit, se mai zvârcoli de câteva ori și rămase nemișcat. Tigroaica se apropia de cadavru, îl scutură, îl linse cu dragoste și izbucni deodată într-un răcnet sfâșietor. Își înălță apoi trupul deasupra aceluia al tovarășului ei și își îndreptă ochii arzători asupra tinerei femei care se afla mai aproape de ea.

Doamna Violette scoase un țipăt ascuțit și își pierdu cunoștința. Atârna leșinată de funiile ei, în vreme ce tigroaica își făcea vânt să sară...

Atunci, însă, detunară două împușcături dinspre palmierul îndărătul căruia dispăruseră lordul și Pongo.

Gloanțele nu-și greșiră ținta. Trupul fiarei se prăbuși la pământ și după câteva zvârcoliri se întinse pentru deapururea.

Imediat, Pongo alunecă în jos de-a lungul trunchiului și alergă prin luminiș spre Marian, căruia îi tăia legăturile. Prietenul meu scoase repede cuțitul și mă liberă pe mine, în vreme ce Pongo făcea același lucru cu doamna Roule, pe care o ridică apoi pe brațe. Noi liberarăm pe Hoddge și Roule, în care timp Pongo și dispărea cu povara lui pe cel mai apropiat palmier. Roule îl urmă, iar Hoddge se cătară pe copacul în care se afla lordul.

Când ajunserăm la cele două colibe de frunziș dintr-al treilea palmier, găsirăm pe Pongo jos lângă trunchi și veni la noi sus. Socotise că se cuvine să lase singură pe tână pereche.

— Cum îi merge soției d-tale? strigă lordul spre tânărul francez.

— Mulțumesc bine, tocmai s-a trezit. A început să se liniștească.

— Asta mă bucură, răspunse Hagerstony.

Pongo lucrase cu atâta măiestrie colibele, încât ne puteam întinde în voie și frunzișul care servea de așternut era destul de moale. Cu toată agitația prin care trecusem, adormii îndată și după cum îmi spuseră tovarășii a doua zi, le mersese și lor la fel.

Renunțarăm la ceaiul de dimineață, deoarece lordul ne spuse că dușmanii noștri lăsaseră merinde pe plajă. Nu vroise

să se care cu ele în seara trecută, căci se temea că nu va sosi destul de devreme ca să ne elibereze.

— Vom merge cu d-ta, mylord – zise Marian – căci doresc să aprind pe coasta de vest un foc mare și cu ajutorul crengilor umede săi fac să se înalțe o trâmbă înaltă de fum. Poate că domnul căpitan Thackeray va vedea semnalul și va veni cu yachtul „Lady Jane”. Atunci nu vom fi nevoiți să așteptăm trei zile ci vom putea porni îndată în urmărirea bandiților.

— Minunat! exclamă lordul.

— Așa vom face.

II.

SALVAREA ÎN ULTIMA CLIPĂ.

DUPĂ CUM AM AMINTIT în povestirea trecută pe insula cu pricina, în mijlocul unui mic luminiș se afla un loc, pe care bunicul tinerei femei îl numise „verdele primejdios”. De sigur că era un fost crater de vulcan, umplut acum cu nămol gros și acoperit cu o pătură vegetală verde, care înșela privirea. Un marinar din cei care însoțiseră pe dușmanii noștri dispăruse în groapa aceasta grozavă.

Ajunserăm acum în acest luminiș și ocolirăm locul primejdios. Pongo era cu mult înaintea noastră și tocmai vroia să cotească pe poteca îngustă – care ducea spre mijlocul insulei, prin labirintul de stânci – când se opri brusc și ridică mâna în semn de prevenire.

Ramaserăm imediat pe loc, stând liniștiți căci prietenul nostru negru trebuie să fi simțit vreo primejdie. Acum sări deodată îndărăt cu pași de uriaș și se opri aproape de tot de stratul verde al craterului cu nămol. Noi ne aflam la stânga lui și ne lipirăm de tufe. Țineam puștile în mână și așteptam încordați evenimentele.

Pongo se-ntoarse spre noi și șopti: „Tigru” – iar în clipa următoare trupul vârgat al unui tigru uriaș își făcu loc în luminiș. Se opri o clipă când zări făptura mare a lui Pongo, scoase apoi un pufăit furios și se repezi înainte. Știam că fiara ar fi putut străbate distanta dintr-o singură săritură și ridicară îndată puștile ca să-l împiedecăm să sară a doua oară. Dar Pongo strigă cu asprime:

— Massers nu împușcă! Avea dreptate, căci exista primejdia ca tigrul să se azvârle imediat asupra noastră dacă nu-l nimeream de moarte de la început. Și Pongo vroia să preîntâmpine asta, din considerație pentru doamna Violette.

Fără voie lăsarăm în jos puștile, dar când fiara făcu pregătiri pentru a doua săritură asupra lui Pongo. Avui simțământul că n-am procedat cum trebuie, căci prietenul nostru stătea liniștit în fața fiarei, fără să pună mâna măcar pe sulita-i grozavă.

Doamna Violette strigă înspăimântată, crezându-l pierdut pe credinciosul negru, iar noi ridicam din nou armele ca să trimitem câteva gloanțe tigrului – dar Pongo făcu atunci o săritură ca de știucă înspre fiară și se strecură sub labelle ei.

În clipa următoare se răsucise și stătea cu sulita ridicată îndărătul animalului întărit. Acum văzurăm de ce Pongo se așezase atât de aproape de craterul amăgitor, căci atunci când tigrul sari înapoi, aluneca pe marginea terenului, scoase un răget înfiorător, ca și cum ar fi bănuț primejdia grozava în care se afla, încerca cu disperare să se țină cu labelle dindărăt, dar în zadar.

Capacul verde se deschise și trupul uriaș aluneca în nămolul negru. Gura morții se închise în loc deasupra fiarei, reluându-și înfățișarea dinainte.

Pongo se întoarse liniștit și merse spre poteca de unde ieșise tigrul. Noi îl urmarăm în timp ce lordul nu mai contenea să bocească blana tigrului, pe care o pierdusem. Doamna Violette mergea cu capul plecat îndărătul soțului ei și din când în când era scuturată de un fior.

Marian, care încheia mica trupa în spatele meu, îmi șopti:

— Trebuie să ne cărăm cât de repede de pe insula, căci altfel se prăpădește femeiușca noastră. Ma tem că vom avea al dracului de furcă cu tigri, căci sunt întăritați după moartea tovarășilor lor.

— Sunt de părere – ma tem și eu că vom mai da ochii cu cineva pe lângă apa, pe malurile căreia se vad urmele lor în număr atât de mare. Ei, ce a pățit Pongo?

Negrul se oprise și privea atent în juru-i. Ne apropiam de el cât ne îngăduia poteca îngustă.

— Massers nu aude? Animale neliniștit, vine mai aproape...

Da, acum auzeam și noi, în depărtare, un zgomot ciudat care se apropia repede. Erau foșnete și pârâituri, ca și cum și-ar fi făcut loc trupuri multe printre tufe.

— Animale vine aici! Șopti iar Pongo foarte iritat. Fugim repede în copac!

Arata spre un arbore uriaș, la vreo cincisprezece metri de noi. Își scoase cuțitul sau mare și începu să croiască un drum printre tufe.

Zgomotul ciudat se auzea tot mai aproape și acum se auzeau și sunete care ne făcură sa ne cutremuram; pufăitul și sforăitul mai multor tigri.

— Massers repede! striga Pongo care se și apropiase de copac.

Sari repede înapoi, împinse în laturi pe Hagerstony și Hoddge, apuca pe doamna Violette cu un singur braț ca pe un copil îndărăt la copac și se cățăra cu povara sa. Când ajunse la vreo zece metri de pământ o așeză pe tânăra femeie pe o craca groasa, apoi privi la noi în jos.

Lordul, Hoddge și Roule se și cățaraseră vreo câțiva metri, pe când Marian de-abia se pregătea sa înceapă urcușul. Eu stăteam cu un pas mai departe, ca sa nu-l împiedic pe prietenul meu, când îl auzii pe Pongo răcnind:

— Repede, Messer Bertram, repede, animale vine!

— Repede, Robert, striga și Marian care în vremea asta mai urcase vreo doi metri și privea acum pe deasupra tufelor.

Sari înainte, ma apucaii cu mâinile de trunchi și începui sa urc. Atunci se auzi de jur împrejurul tufelor și umbre întunecate, mari țâșniră din toate părțile și începură sa dea târcoale copacului. Aproape sa ma atingă una dintre fiare; aruncând o privire în jos recunoscu un mistreț cât toate zilele.

Repede urcai încă o jumătate metru, tocmai își făceau loc două trupuri vărguțe printre tufe, iar pe lângă copac doi tigri uriași. Aproape alături de ei trecură ca fulgerul câțiva mistreți.

Urcai repede mai sus și când mă crezui în siguranță mă ținui de o craca și privii iar în jos.

Pretutindeni se mișcau tufe și pretutindeni văzui trupurile întunecate și cele vărgate zbughind-o printre copaci. Așadar hrana principală a tigrilor erau mistreții și fără voie mi se duse gândul în bunicul tinerei femei care trăise pe aici ca naufragiat o viață de om.

În cele din urma, vânătoarea sălbatică se sfârși. Abia acum lordul puse întrebarea care ne preocupa pe toți:

— Aș dori sa știu din calea cărei primejdii grozave au fugit tigrii și mistreții fără să se sinchisească unii de alții? Oare să vie îndărătul lor vreun monstru fabulos, de teama căruia sa piară până și teama sau frica? În cazul acesta ar fi poate mai bine daca ne-am retrage și noi pe coasta de sud.

— E cu neputința ce spui d-ta – răspunse Marian. Eu nu cunosc nici un animal care să stârneasă o astfel de panica. Numai focul ar putea stârni o astfel de panica, dar l-am fi observat noi de la o astfel de înălțime. A! Ce să fie asta?

Un bubuit îndepărtat ca de tunet se auzi dinspre apus.

— Hm... pe cât putem vedea, nu se zărește nici un nor pe cer – zise lordul.

— Poate că e vreun vapor de război englez care face exerciții pe mare.

— Pentru atâta lucru n-ar fugi animalele – își dădu cu părerea Marian. Ia să ne coborâm noi din copac; când vom fi jos, Vom putea chibzui în care direcție să ne îndreptăm. Eu cobori cel dintâi, tovarășii veniră după mine și la urmă Pongo cu tânăra femeie care tremura din tot trupul.

— Dumnezeule! exclamă ea, ce nenorocire nouă ne mai paște?

— Cred că e numai o furtună puternică – o mângâie Marian – și animalele au fugit deoarece ele presimt furtunile. Noi însă suntem la adăpost în desiș. A! Uite că iar a tunat. Nu-ți pierde cumpătul, doamnă, vom părăsi insula curând și-ți vom reda comoara. Oho, asta a fost ceva, nu glumă.

Un bubuit puternic îi curmă vorba și o răbufneală de vânt fierbinte trecu peste insulă.

— Pare să se fi dezlănțuit un taifun la nord – zise Hoddge – și cred că e mai bine să mergem spre sud.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu la tigrii strigă doamna Violette, înspăimântată.

— Hm... atunci trebuie s-o luăm spre nord, zise Marian, codindu-se nițel – și cred că furtuna nu ne va face nimic. Am putea găsi adăpost printre stâncile pe care tigrii le-au părăsit acum.

— Atunci, la drum! zise lordul cu energie. N-are nici un rost să rămânem aici. Haide, Pongo, ia tu conducerea.

Urișul ridică capul și adulmecă aerul, apoi păru că vrea să spună ceva, dar aruncând o privire asupra tinerei femei, se răzgândi și pe drumul croit de el, merse înapoi pe poteca îngustă care ducea la stâncile din mijlocul insulei.

— Ce să fi avut Pongo? șoptii eu lui Marian, alături de care încheiam trupa. Poate că îi bănuiește el ce ne așteaptă...

— Dacă ar fi ceva foarte primejdios, n-ar merge el spre nord. Mie îmi făcea mai curând impresia că n-ar ști ce ne așteaptă. Dar ia spune, ai simțit fi tu că aerul mirosea a pucioasă?

— Asta ar însemna că ne așteaptă o furtună grozavă.

— Atunci nu pricep de ce tigrii și-au părăsit vizuinile lor din stânci, unde sunt la adăpost, răspunse Marian. În sfârșit. Vom vedea noi.

Iuțirăm pașii și după o jumătate de oră, ajunserăm la stâncile de unde fugiseră tigrii. O ceață subțire se lăsase

asupra locului și tocmai vroiam să spun ceva asupra acestui fenomen ciudat, când observai cu spaimă că din multa spărturi ale stâncilor ieșea ceața aceasta. Acum mirosul de pucioasă se simțea și mai tare. Lordul făcu o mutră de nedumerire, adulmecă aerul și zise:

— Ce ziceți de asta, domnilor? Acum îmi lămuresc de ce tigrii și-au părăsit în grabă ascunzătorile. Hi, hi, ce-o să mai fie pe aici!... Presupun că e vreo erupție de vapori de pucioasă și mulțumită acestui fapt nu vom întâlni nici un tigru.

— Massers repede! strigă Pongo. Pământ rău.

Un cutremur ușor scutură pământul și norii de aburi țâșniră mai deși din crăpături. Un bloc uriaș de stâncă din apropierea noastră se aplecă pe o parte, căzu la pământ și se prefăcu în bucăți cu un zgomot asurzitor. Din locul unde stătuse țâșni în sus un nor gros și negru, amestecându-se cu ceața de aburi.

Pongo o luase la goană și noi după el. Se părea că se pregătește o nouă erupție, căci pretutindeni stâncile trosneau din temelii și norii amenințători se înălțau spre cer. Mirosul de pucioasă deveni înăbușitor, ochii ni se umplură de lacrimi și o tuse seacă ne scutura pieptul.

În cele din urmă ajunserăm la pâraiașul în al cărui pământ moale de pe maluri descoperiserăm la început urmele tigrilor. Acum apa aceasta scotea aburi și când, îmboldit de curiozitate, vârai mâna într-unsă, o trăsei repede îndărăt. Apa clocotea aproape. Marian, care alerga după mine, observase și el și vâri de asemeni mâna în apă. Ma privi aproape speriat și-mi zise din fugă:

— Robert, pare că se va produce o nouă erupție a vechiului vulcan. Numai de n-ar scuipa lavă, căci atunci se va scurge spre coasta de nord. Animalele au mirosit primejdia și au fugit spre sud.

Nu-și sfârși bine vorbele că pământul pe care alergam se clătină deodată și bubuitul sinistru răsună din nou. Acum însă se auzea lângă noi și știam că venea din interiorul pământului.

O clipă doar și căzu peste noi o ploaie de pietricele, în vreme ce stâncile dimprejur se prăbușiră cu zgomot și nori de fum negru fură zvârliți în sus.

— Repede, Massers, repede! răcni Pongo, pe care abia îl mai puturăm recunoaște în întunerecul care se lăsase deodată.

Dar o răbufneală de vânt fierbinte țâșni iarăși din crăpăturile stâncilor și împrăștiă norii. Acum puteam vedea

din nou drumul și în goană pornirăm spre coasta de nord, ca să scăpăm de erupția ce amenința să se producă.

În cele din urmă ajunserăm între tufele dese care se întindeau până la plajă.

Pongo regăsise îndată poteca pe care intraserăm în ajun și alergarăm pe ea suflând din greu, cu sudoarea curgând șiroaie pe noi, mânați de amenințarea catastrofei dindărătul nostru.

Doamna Violette începu să se clatine deodată și înainte să-i pot veni în ajutor, se prăbuși la pământ. Încercai s-o ridic, dar ea se împotrivi, zicând printre lacrimi.

— Iartă-mă, de aici nu mai pot fugi. Dumnezeu, ce nenorocire s-a abătut asupra noastră!

Nu știam ce să fac, dar Pongo se ivi deodată lângă mine și luând în brațe pe tână femeie porni înainte.

— Pleacă repede, Massers! strigă el către Roule, Hoddge și Hagerstony, care se opriseră și ei.

Plecarăm mai departe și în cele din urmă, ajunserăm la plajă, dar nu ne oprirăm decât atunci când avurăm apa în fața noastră.

Pe întinsul mării nu se zărea nici un vas. Insula nu se afla în drumul vapoarelor și căpitanul Thackeray, ascultând de porunca lordului, se ținea ascuns cu yachtul său. Întoarserăm privirile și văzurăm coloana groasă și neagră de fum care se înălța în mijlocul insulei.

— Thackeray trebuie s-o vadă, zise lordul, plin de nădejde. Din partea mea n-are decât să fumege și mai tare. Ascultă ce-ți spun eu: astă seară nu vom mai fi pe insula asta blestemată.

Ca și cum natura ar fi vrut să vie în ajutorul lordului, se auzi deodată o bubuitură puternică și din labirintul de stând se înălță o coloană uriașă de fum, care se putea vedea la cine știe câți kilometri depărtare pe mare.

— Minunat, minunați se bucură lordul. Să știi că Thackeray a văzut-o și va veni în curând. Dumnezeu, situația se înrăutățește!

Avea dreptate: Din coloana de fum dindărătul nostru ieși o flacără roșie, urmată de o bubuitură grozavă, apoi lava arzătoare țâșni ca o ciupercă uriașă deasupra locului unde se aflau stâncile.

Blocuri înroșite, fură zvârlite la zeci de metri înălțime din ciuperca asta clocotindă și zborul lor amenința partea de nord a insulei, unde ne găseam noi. Apoi coloana de foc se năruí cu un bubuit înfiorător.

Ne privirăm înmărmuriți. Lava însemna o mare primejdie pentru noi.

— Trebuie să fi văzut el priveliștea asta! Murmură lordul și își aținti privirea asupra mării. Și „Lady Jane” a mea aleargă repede. Acuș va fi...

Vorbele sale fură acoperite de o bubuitură grozavă. Se produsese o nouă erupție a craterului, dar de data asta coloana de foc care se ridica în mijlocul fumului, era mai înaltă și mult mai mare.

Blocuri enorme fură azvârlite în toate părțile și câteva căzură la vreo sută de metri de noi, în desiş. Tufele se aprinseră imediat și ardeau cu flacăra.

Doamna Violette își ascunse capul la pieptul soțului ei, iar noi privirăm cu încordare spre crater, a cărui coloană de foc se prăbușea acum cu un zgomot asurzitor. Ne uitarăm unii la alții și toți eram palizi ca niște morți, căci coloana de foc nu se stinse, ci se întinse încetisor în direcția spre coasta de nord, unde ne aflam noi. Ne dădurăm seamă îndată de primejdia grozavă care ne amenința: lava clocotindă țâșnea mereu din măruntaiele pământului și acoperea această parte a insulei. Dacă Thackeray nu venea repede, eram sortiți unei morți grozave.

— Animalele au fost inteligente – murmură lordul ștergându-și fruntea de sudoare. Ar fi trebuit să le urmărim.

Privi din nou spre mare și clătină capul cu tristețe. Nu se vedea nici urmă de yacht. Un curent de aer fierbinte venea acum dinspre crater, înăbușitor și îmbâcsită de pucioasă. Doamna Violette înălța capul și izbucni într-un plâns cu hohote când văzu văpaia care își croia drum spre noi din ce în ce mai mare.

— Până și copacii înalți furi cuprinși de foc și se înălțau ca niște făclii uriașe deasupra desişului în flăcări.

— Îngrozitor! murmură lordul și privi compătimator pe tânăra femeie.

— Un vapor, un vapor! răcni deodată Hodge și arătă spre mare.

Într-adevăr, departe, la orizont se ivise un punct. Nădejdea și îndoiala se zbăteau în piepturile noastre.

Punctul se făcea mai mare din clipă în clipă și în cele din urmă, Hodge – care avea ochi experimentat de marinar – strigă:

— Ura! E „Lady Jane”.

După o jumătate de ceas yachtul se mai afla doar la o sută de metri și își încetini viteza, căci acum era împiedicat de stânci primejdioase. Imediat fură lăsate pe apă două bărci de

salvare moderne, cu motoare și peste câteva minute ne imbarcăm. Când pornim de la țărm, ultimele tufe fură cuprinse de flăcări și lava cotropitoare se scurse peste plaja albă. Iar când acostăm lângă yacht, lava se revărsa în mare.

III.

URMĂRIREA BANDIȚILOR.

MARINARI DE PE YACHT trebuiră și se grăbească cu aducerea bărcilor pe punte, căci acum porni de pe insulă un talaz uriaș spre „Lady Jane”. Căpitanul Thackeray era om priceput însă și în câteva minute elegantul vas porni cu toată viteza spre larg.

Abia acum avurăm răgazul să ne ducem pe puntea de comandă, unde se afla căpitanul.

— Ai zărit aseară yachtul cafeniu? îl întrebă Hagerstony.

Thackeray râse:

— Nu mai e cafeniu, e alb, mylord. Peste noapte l-au vopsit. Dar eu tot l-am recunoscut. Au luat drumul spre Mergui cu toată viteza. M-am gândit imediat că s-a întâmplat ceva pe insulă și de aceea m-am apropiat atât de mult încât v-am putut vedea prin ocean. Când s-a înălțat coloana uriașă de fum, am știut îndată că trebuie să fi erupt un vulcan acolo și mă bucuram că voi putea ajunge la timp.

— Da, dragă Thackeray, a fost chiar la timp, zise lordul. Mulțumesc. Așa dar, ziceai că s-au îndreptat spre Mergui? Atunci să pornim și noi cu toată viteza într-acolo.

În vreme ce Thackeray dădea comenzile trebuincioase, noi ne întrunirăm în cabina de locuit. Marian luă cuvântul:

— Firește că nu vom găsi yachtul în Mergui, dar va trebui să ne informăm în port despre ei apoi să ne ducem la Tavoy, Moulmein și Rangoon, ca și facem cercetări. În porturi mai mici bandiții nu s-ar putea ascunde fără să bată la ochi.

— Au un avans de peste douăsprezece ceasuri – zise Hodde – și prin cercetările ce vom face pierdem mult timp. Crezi, într-adevăr, că-i vom putea ajunge în felul acesta?

— Într-o anumită privință ai dreptate, dragă Hodde – încuviință Marian.

— Eu tocmai mi-am făcut un plan care cred că nu e rău. Ce-ar fi, milord, dacă ai telegrafia polițiilor porturilor respective și le-ai ruga să oprească yachtul? Ai doar instalație de radiotelegrafie pe bord.

— Firește – răspunse Hagerstony cu însuflețire – voi da ordin să se transmită imediat telegramele. Haha, îndată ce s-or ivi în vreun port, punem noi mâna pe ei!

— Da – zâmbi Marian – dar vezi că și planul meu ar putea da greș: se prea poate ca și yachtul urmărit să aibă instalație de telegrafie fără fir și să prindă telegramele noastre, așa ca bandiții sunt preveniți.

— Hm... pare-mi-se că ai dreptate. Atunci ce facem?

— E bine totuși să telegrafiam. Nu vor cuteza să se oprească în vreun port și în vremea asta, vom putea afla de la alte vapoare pe unde se ațin dumnealor. Pomenește d-ta în telegramele către autoritățile polițienești ca să anunțe ei de acolo toate vapoarele care trec prin apropiere.

— Minunat! zise lordul.

— Vom avea o vânătoare pe mare. Voi da ordinele trebuincioase telegrafistului.

Hagerstony vru să părăsească încăperea, când intră un marinar.

— Se zărește un distrugător englez – raporta el.

— Ține direcția spre noi. Dă semnalul de oprire.

— Ei, te pomenești că dușmanii noștri or fi pus la cale ceva împotriva noastră.

— Vom vedea îndată, răspunse Marian, nepăsător.

Ne înghesuirăm pe scara yachtului, când distrugătorul „Falcon” se apropia cu viteză. Un ofițer, voinic urcă pe puntea noastră, urmat de doi marinari și păși spre lord, salutând politicos.

— Ah, lordul Hagerstony, exclamă el. Îți mai aduci aminte de mine?

— Firește, căpitane Hossfield, răspunse Hagerstony vesel și-i strânse mâna.

— Cu ce te putem servi?

— Caut un yacht cafeniu care se aține prin apele acestea. Îți pot da chiar o descriere exactă.

Și ofițerul englez ne descrie... yachtul celor doi bandiți care ne furaseră comoara. Lordul îi lămuri cum stau lucrurile și în cele din urmă îl întrebă de ce anume caută Hossfield yachtul.

— Pentru că e furat, răspunse ofițerul.

— Atunci află că yachtul e acum alb – zise lordul. Căpitanul Thackeray al meu l-a văzut aseară luând direcția spre Mergui.

— Drace! exclamă ofițerul – atunci să știi că am trecut pe lângă el acum două ceasuri. Atunci avea direcția spre sud. Vezi, îmi părea cunoscut, dar culoarea albă m-a înșelat. În sfârșit, vasul meu e rapid, îl mai ajung eu.

— Atunci mergem și noi – zise Hagerstony. — „Lady Jane” aleargă cel puțin tot atât de repede ca „Falcon”-ul d-

tale. Vreau doar să iau înapoi comoara.

— Bine, mylord, să pornim împreună la vânătoare. Vom păstra distanță între noi, atât cât să ne putem vedea cu obloanele. Dacă unul din noi descoperă yachtul, trimite celuilalt o radiograma scurta.

Hossfield pleca repede la distrugător și după câteva minute alergam spre sud. Ramaserăm cât mai mult în spatele lui „Falcon” până îi puturăm vedea ca un punct mititel prin ocean. După trei ore de goana, descoperirăm la stânga noastră un punctuleț. Cu ajutorul ochanelor înțeleseserăm ca e vorba de yachtul căutat. După încă un ceas de drum – ne aflam cam în dreptul Insulelor Owen – „Falcon” se ivi îndărătul nostru. Deoarece ne apropiasem mult de yachtul bandiților, stoparăm aproape cu totul și în curând distrugătorul se afla atât de aproape de noi încât ne puteam înțelege prin strigate.

Deodată însă Thackeray exclama iritat:

— Yachtul a dispărut! A luat-o spre stânga în labirintul de insule.

— Înainte cu toată viteza! răcni Hagerstony.

În aceeași clipă elicea distrugătorului începu să biciuiască apa. Mersem cu viteza unul alături de celalalt cam vreo jumătate de ora, apoi Thackeray răcni:

— Aici, la stânga a dispărut. A, uite un canal îngust...

Înștiințarăm repede pe cei de pe „Falcon”: amândouă vasele stopară și distrugătorul intra încet pe canalul îngust care șerpuia între insule și insulițe, spre uscat. Noi mergeam în urma distrugătorului.

Din cauza bancurilor de mărgean furam nevoiți să mergem încet, așa ca în doua ceasuri străbăturăm abia vreo cincizeci de kilometri. Ajunserăm într-un golf larg și la vreo cinci kilometri în fața noastră se zări la țarm yachtul căutat. Îndărătul lui se găsea o pădure deasă.

— Asta e coasta Tenasserim, zise lordul. Poate aici e vreo ascunzătoare a criminalilor. Sau poate ca au observat că sun urmăriți și s-au gândit să se pitească câtva timp. Să lăsam lui Hossfield să ia măsurile de rigoare, căci el e o persoană oficială.

„Falconul” își sporise viteza și în curând ajunse lângă yachtul alb. Când noi oprirăm pe partea cealaltă, puntea era plină de marinari care percheziționau interiorul. Peste o jumătate de ceas, Hossfield veni să ne spună că yachtul este pustiu.

— Atunci să știți că bandiții și complicii lor au luat drumul spre Siam, zise Marian. În linie aeriană nu sunt decât

cincizeci de kilometri până la frontiera. Sa mergem pe uscat sa vedem daca nu dam de ceva urme.

Afara de noi mai luara parte la expeditie, Hossfield și câțiva marinari. În nisipul alb al plajei puturăm desluși clar urmele a zece inși și Marian zise îndată:

— Țștia trebuie sa fi fost cei doi criminali elegați, se vede după forma îngustă a încălțăminte. Și astelalte opt perechi sunt întipărite adânc ceea ce înseamnă ca sunt ale unor oameni tocmiți care duceau poveri grele. Printre acestea se va fi fost desigur și lada cu comoara. Aha, Pongo a și găsit locul pe unde au pătruns dumnealor în pădure.

Uriașul stătea la marginea pădurii și făcea semne însuflețite. Alergarăm repede într-acolo și văzurăm începutul unei poteci înguste care înainta dreapta în adâncul pădurii.

— Hm... face impresia ca poteca asta ar fi croita de mina omeneasca și folosita adesea, zise Marian. Dar se afla pe aici pe aproape vreun sat mai mărișor.

— Orașelul Lenya, răspunse Hossfield, după ce se gândi puțin. Dar e la cel puțin douăzeci cinci kilometri spre nord. Dacă poteca asta duce mai departe în aceeași direcție, atunci ajungi la Siam și anume în portul „Bangtapan”. Sunt vreo nouăzeci de kilometri în linie aeriană. Și acum cred că am găsit o urma importantă. De ani de zile suntem pe urmele unei bande mari de contrabandiști.

— E aproape de necrezut ce au făcut indivizii aceștia până acum. Dar n-am putut descoperi nimic, deși polițiile tuturor porturilor au lucrat pe capete. E drept însă că nimeni nu s-a gândit încă la șoseaua asta de aici, căci pădurile acestea sunt pline de animale sălbatice, elefanți, rinoceri, urși. Așa dar străbaterea lor e legată de mari primejdii.

— Cari pe noi nu ne vor putea opri să pornim în urmărirea indivizilor, răspunse Hagerstony cu însuflețire. Și asta cât mai repede, ca nu cumva să ajungă înaintea noastră la hotarul Siamului. Au un avans de cel mult o jumătate de ceas și sunt încărcăți cu poveri. Cred că îi vom putea ajunge în curând.

— Da, însă soții Roule vor rămâne pe bordul „Lady-ei Jane” hotărî Marian. Nu putem expune pe tânăra femeie primejdiilor care ne stau în cale. Propun ca yachtul să rămână în golful acesta până la înapoierea noastră. Dar nu prea aproape de plajă, pentru ca să nu fie atacat de eventuali contrabandiști. Va trebui să punem și oameni de pază.

— O clipă, domnule Farrow – întrerupse căpitanul Hossfield. Firește că voi lăsa aici un post puternic și voi comunica autorităților faptul descoperirii poteci; urmarea va fi că se va așeza aici un post permanent.

— Cu atât mai bine, răspunse Marian.

Cu toată împotrivirea tinerilor soți, îi silirăm să rămână și după ce ne luarăm câte un săculeț cu merinde, pășirăm pe poteca misterioasă. Jim și John, servitorii lordului, veniră și el.

Cu cât înaintam, cu atât mai mult se dovedea că poteca era ținută în ordine. Observăm chiar pe alocuri ramuri de curând tăiate, care împiedecaseră probabil drumul potrivnicilor noștri.

Deodată auzirăm în depărtare un sunet care ne făcu să ne oprim. Era un răcnet puternic, cum nu mai auzisem până atunci. Marian făcu fi el o mutră nedumerită și întreabă:

— Pongo, ce fel de animal a răcnit?

Urișul deschise gura, dar dădu apoi din cap și zise:

— Pongo nu știe. Merge liniștit mai departe.

IV. O ÎNTÂLNIRE NEPLACUTĂ.

ÎNCORDAȚI LA CULME meraserăm înainte. Răcnetul misterios se auzise atât de departe încât se putea să-i fi privit pe criminalii noștri. Poate ca fuseseră atacați de vreo fiară.

Deodată se ivi în fața noastră un luminiș mare. Din partea opusă a acestuia porneau trei poteci bine întreținute și ceri înaintau în direcții felurite. Ne oprirăm ce să ne sfătuim.

În vremea asta, Pongo pășise în luminiș și cercată cu băgare de seama pământul. Tocmai când Marian își exprimă părerea că trebuia să alegem drumul care duce spre răsărit, adică la frontiera Siamului, prietenul nostru negru striga:

— Massers vine încoace! Pongo știe acum cine răcnit, fost Bogo.

— Bogo? Eu și Marian ne privirăm uimiți și îi lămurii lordului, care întreabă nedumerit ce vroia să creadă Pongo, că Bogo e numele ce-l dau băștinașii bivolului african.

Firește însă că aici nu putea fi vorba de acesta, ci de bivolul indian, al cărui nume Pongo nu-l cunoștea. Ne apropiarăm de el și văzurăm lămurit urme de bivoli puternici.

Bivolul indian se deosebește în oarecare măsură de cel african, care e considerat ca cea mai primejdioasă fiară sălbatecă din câte trăiesc pe pământ. Totuși, e atât de puternic și curajos, încât indienii îl așează alături de tigrul. Ba unii cercetători afirmă chiar ca el cutează nu numai să atace elefantul, dar îl și doboară.

Bivolii sălbateci merg la păscut de obicei noaptea și în zorii zilei. Și atunci pătrund cu predilecție în plantații și fac pagube enorme. Băștinașii nu prea pot întreprinde nimic împotriva lor și vizitatorii nepoștiți ai țărinilor devin adesea atât de cutezători, încât consideră câmpurile drept proprietatea lor și întâmpină cu atacuri orice încercare de a-i alunga.

Un cercetător de seamă povestește, de pildă, că salvase odată, în ultima clipă, de la ruină pe un țăran indian. Sărmanul om fusese împiedecat săptămâni întregi, de o cireadă mică de bivoli, să între în țarina sa. Și musafirii nerușinați catadixiseră să plece abia când cercetătorul răpuse pe capul cirezii.

Bivolul indian e un dușman născut al tigrlui. Adesea s-au observat lupte între aceștia și aproape întotdeauna bivolul uriaș a rămas învingător. Își vin în ajutor reciproc, când unul dintr-unșii e atacat de un tigr. Și de aceea păstorii indieni se simt în deplină siguranță, când călăresc pe un bivol în desiușul de nepătruns.

Un cercetător a observat chiar odată că o cireadă de bivoli a luat urma unui tigr rănit de gloanțe. Uriașele animale nu mai puteau fi reținute. Urmăriră dâra de sânge cu o furie de necrezut, culcară la pământ tufe și copaci, scormoniră pământul și în cele din urmă fură cuprinși de o mânia atât de puternică încât începură să se lupte între dâșii.

Un alt cercetător povestește că într-un rând un tigr a atacat pe omul din coada unei caravane și întâmplător se afla pe aproape un păstor cu cireada sa de bivoli. Păstorul acesta, care nu călărea pe unul din animalele sale, se grăbi să vină în ajutorul celui atacat și răni tigrul. Acesta dădu îndată drumul bărbatului și se năpusti asupra păstorului.

Când însă bivoli vâzură că stăpânul lor era atacat de dușmanul lor de moarte, se aruncară asupra tigrlui și nu se lăsară până nu-l dădură gata.

Singura greutate ca să-l ții îmblânzit consistă în faptul că el vrea să-și facă zilnic baie, timp de câteva ceasuri. Dacă-i lipsește mai mult timp apa, devine neliniștit și chiar furios.

Și nu se mulțumește cu smârcurile umplute cu nămol, ci vrea un lac adânc sau apa rece a unui fluviu.

De aceea se și vede adesea că animalele acestea atât de greoaie de felul lor, pornesc într-un galop, nebunesc când miros prin apropiere apa de care au fost lipsiți atâta timp.

Adesea se întâmplă în India cazuri mortale datorita faptului că bivoli, înhămați la o căruță pornesc o goană nebună spre un fluviu, înecând în apa car și căruțaș.

Când întâlnești pentru prima oară un bivol îmblânzit, te îngrozești de expresia sălbatică a chipului său. Cu toate astea poate fi condus de un copil. Numai față de europeni e aproape întotdeauna pornit.

Gândurile acestea îmi trecură prin minte pe când mă uitam la urme, căci nu fusese un singur bivol, ci pe puțin o cireada de opt sau nouă animale, care trebuie să fi stat mal mult timp rău. Se întâlniseră oare dușmanii noștri cu ei? Ar fi trebuit atunci să vedem urmele vreunei lupte. Lucrul îmi părea nelămurit și tovarășii clătinau și ei capul, mirați. Numai Pongo și Marian cercetau de zor pământul, deși eu socoteam fără rost treaba asta.

O exclamație a prietenului meu ne făcu să alergăm spre el.

— Am găsit! zise el – aici se văd lămurit urme de picioare și uite și întipărituri de lăzi. Criminalii au fost așteptați aici de contrabandiști cu o cireada de bivoli îmblânziți; prin satele din ținutul acesta sunt ținuți pe lângă casă. Să știți că acum vom întâmpina greutăți cu prinderea bandei, căci nu ne putem lua la întrecere cu fuga unui bivol.

— Care va să zică d-ta crezi că indivizii au încărcat lăzile în spinarea bivolilor și s-au cocoțat și ei deasupra?

— Din câte am auzit eu, bivoli aceștia nu prea se poartă frumos cu europenii, în schimb copiii de băstinași îi conduc cu ușurință. Se prea poate caăștia de aici să fie foarte îmblânziți, sau îi cunosc pe bandiți mai de mult. Numai ca nu prea pricep eu răcnetul pe care l-a scos mai înainte unul din acești „Arna” cum îl numește indianul. El se pare însă să fi fost vreun exemplar mai deosebit care și-a dat frâu liber necazului când s-au ivit europenii.

— Toate bune, zise lordul. Dar întrebarea e: ce facem acum? Ești de părere să ne întoarcem din drum?

— Nu; să cercetăm mai bine pe care potecă au apucat bivoli. Apoi va trebui să vedem dacă nu cumva europenii au ales, totuși, alt drum. Dacă ar fi așa, nu prea cred ca să fi dat ei lada cu comoara pe mâna contrabandiștilor. Aha, uite ici urma bivolilor... A! au pornit spre nord, pe drumul care duce în lăuntrul Burmei. Nu-mi explic deloc asta, ne gândeam că vor lua calea spre Siam. Altminteri ce rost ar avea contrabanda, dacă nu să treacă marfa dintr-o țară în alta?

— Poate că poteca asta, care pare ca se îndreaptă spre nord, face mai încolo o cotitură spre răsărit și duce spre Siam, îmi dădui eu cu părerea.

— Tot ce se poate – încuviință Marian.

— Dar nu prea mă lămuresc eu bine. Dar ia stai, poteca asta ar putea servi ca să aducă în țară mărfuri de contrabandă,

să zicem din Sumatra, iar mărfurile din China sau Siam vin pe poteca de răsărit. Să știți că așa e.

— Dar nu te pândești ei cei doi bandiți veneau din Mergui? zisei eu. Și poteca asta, în definitiv, tot într-acolo duce. Cum îți lămurești chestia?

— Stai c-am găsit explicația! răspunse Marian după câteva clipe de gândire. Caravana de bivoli a inclus mărfuri de contrabandă din Siam și cei doi bandiți urmau să te ducă în orașele din nordul Burmei. Deoarece însă au vrut să ia întâi comoara, de existența căreia au aflat datorită indiscreției noastre, au furat în scopul acesta yachtul. Altminteri ar fi plecat probabil până la Lenya, pentru ca de acolo să ajungă pe jos la locul întâlnirii.

— Așa și acum să pornim spre nord, căci urmele de picioare, care duc aici pe poteca de răsărit, sunt de sigur ale conducătorilor bivolilor, care s-au înapoiat! Mai bine zis nu conducătorii, ci însoțitorii, cărora le-au luat acum locul europenii.

— Tot ce spui dumneata miroase a roman – zise lordul – dar în același timp pare să fie chiar așa. Deci, să-i urmăm pe bivolașii aceștia cari, nădăjduiesc, nu vor fi alergat chiar atât de repede. Pongo, la drum!

Negrul luă conducerea, părea însă îngrijorat. Clătina mereu capul și odată îi auzii murmurând:

— Bogo nu bun.

Probabil că făcuse experiențe proaste cu bivolii africani și credea că și cei indieni sunt tot atât de feroși ca semenii lor din celălalt continent.

Mergeam în pas alert de-a lungul potecii nordice. Încordarea care pusese stăpânire pe noi ne făcu să nici nu simțim căldura din ce în ce mai înăbușitoare și cât despre mâncare uitaserăm cu desăvârșire.

După o jumătate de ceas ajunserăm iar într-un luminiș mare și aici o potecă nouă se despărțea spre răsărit, în vreme ce aceea de până acum ducea mai departe spre nord la capătul celălalt al rariștei.

În mijlocul luminișului dădurăm de o bucată mare de pământ bine bătătorit. Făcea impresia că bivolii se luptaseră aici între ei, apoi urme numeroase duceau la poteca de răsărit, în vreme ce numai câteva urme porneau spre nord.

— Ei. Ce mai zici acum? întrebă Hagerstony și-l privi șiret pe Marian.

Prietenul meu caută lung la aceste urme misterioase, apoi arătă spre urma cealaltă care ducea spre răsărit și zise:

— Bivolii au alergat aici în galop scurt, după cum se vede lămurit. Și ei nu prea fac asta fără motiv temeinic. După cât știu eu, un motiv dintre acestea este apa. E lucru cunoscut că ei trebuie să-și ia baia zilnică și nu renunță în ruptul capului de îndată ce adulmecă un curs de apă.

— Și dacă nu mă înșel, aici în răsărit curge un fluviu neînsemnat, pe malurile căruia ie așezat orașelul Lenya. Sunt încredințat că s-au smuls pur și simplu din mâinile celor care îi mânau, ca să se scalde.

— Tot ce se poate – încuviință lordul – dar ce să însemneze urma aceea izolată? Sa fie mai veche, sau omul acesta și-a ținut animalul cu sila?

Marian cercetă cu atențiune urma.

— Nu e mai veche – zise el apoi – se prea poate ca bivolul acesta să fi fost înaintea celorlalți și a fost dus de călauza lui peste luminiș. Știu eu ce să mai zic! Poate că lada cu comoara se află acum în fluviu, căci bivolii se zvârcolesc și caută să scape de poveri.

— Asta ar fi minunat! strigă Hagerstony. Atunci vom putea să ne afundăm cu costume de scafandri.

— Dacă ne-or îngăduit crocodilii. Cred însă că domnii contrabandiști ne vor scuti de treaba asta dacă într-adevăr...

Fu întrerupt de Pongo, care strigă speriat:

— Massers repede în copaci, vine Bogo.

Stăteam unul lângă altul în mijlocul luminișului, numai Pongo o luase înainte și observase astfel primejdia. Și pe poteca de nord ea se apropia mereu, sub forma unui tropot înfundat, sforăituri și strigătele deznădăjduite ale unui om.

Alergaram în grabă spre copacii învecinați, căci înainte de a ne fi pus armele la punct, bivolul ar fi și ajuns lângă noi. Tocmai când era s-ajung la un arbore uriaș, auzii o exclamație de necaz îndărătul meu.

După prima săritură, lordul Hagerstony se împiedecase de o câpiță de iarbă și căzuse. Vruî să alerg în ajutorul lui, dar el se ridicase repede și... în aceeași clipă un bivol dădu buzna de pe potecă.

Întâmplarea asta mă făcu să uit cu totul că aveam de gând să-mi caut adăpost îndărătul unui copac. Era un animal uriaș, de vreo trei metri lungime și ca de doi metri înălțime. Coarnele lui erau peste măsură de lungi și aproape drepte, iar ochii-i mici aruncau priviri sălbatice și dârze.

Avea legate în spinare două lăzi, care se clătinau acum încoace și încolo. Pe ceafa lui stătea călare un băștinaș, care făcea efortări disperate să oprească din goană animalul, prin strigăte puternice.

Dar tocmai când bivolul trecu de cei din urmă copaci dinaintea luminișului, omul din spinarea lui scăpă frâul din mână și zbură în aer izbindu-se de trunchiul unui copac. Bivolul, întăritat, își lăsă căpățâna lui uriașă în piept și se repezi spre lordul nostru, care privea și el înmărmurit la ce vedea, fără să se mai gândească la salvare.

Nici unul din tovarăși nu-și avea pușca pregătită, ca să scape viața lordului cu ajutorul unui glonț.

Hagerstony se răsuci în călcâie cu iuțeala fulgerului, sări în lături și alergă spre cel mai apropiat copac. Dar bivolul nu vroi să renunțe la prada pe care își pusese ochii, se răsuci și el brusc și într-un galop turbat se repezi la curajosul englez.

Trezit din înmărmurire, smulsei pușca de pe umăr, îmi dădui însă seamă că nu mai exista salvare pentru lord, căci urmăritorul lui era prea aproape.

Ridicasem tocmai pușca, dar în aceeași clipă uimirea și spaima mă făcură să las iar în jos, căci Pongo, care stătuse la stânga mea, se năpusti cu sărituri de panteră până în fața bivolului. Furiosul „Arna” nici nu se sinchisi de noul dușman, ci plecă acum capul și mai mult ca să ia în coarne pe nenorocitul lord.

Pongo se furișă pe lângă coarnele amenințătoare, apoi zării un fulger sclipind și în clipa următoare bivolul se prăbuși la pământ (Vezi copertă).

Pongo făcuse o ispravă de necrezut, retezând cu cuțitul său tendonul piciorului drept al fiarei, cu iuțeala fulgerului sări apoi în partea cealaltă, cuțitul său luci din nou și piciorul stâng al animalului fu și el paralizat.

Imediat se auziră două detunături din pușca lui Marian și trupul uriaș se întinse cât era de lung la pământ.

Izbucnirăm în urale puternice și lordul, care izbutise să găsească adăpost îndărătul unui copac, scoase capul cu băgare de seamă.

Când zări pe Pongo în spatele bivolului, ștergând liniștit cuțitul pe pielea lui, veni repede lângă el și strânse cu căldură mâna uriașului. În încărcătura lui, bietul Pongo făcu o mutră care ar fi băgat în sperieți pe oricare străin.

Acum ne apropiară de călăuză bivolului, pe care acesta îl zvârlise la pământ. Era un burmen mărunțel și zăcea nemișcat la rădăcina copacului uriaș. Întorcându-l cu fața în sus, observară că-și zdrobise capul din pricina izbiturii grozave. Păcat, căci poate ar fi fost în măsură să ne dea lămuriri prețioase.

În vreme ce Pongo și cei doi servitori ai lordului duseră cadavrul deoparte, acoperindu-i cu ramuri, noi cercetarăm

conținutul celor două lăzi din spinarea bivolului și care se sfărâmaseră în bucăți în cădere. Erau unelte de fabricație americană și engleză de cea mai bună calitate și care scăpaseră de vămuire pe calea aceasta a contrabandei. Strânserăm pachetele și le pitirăm îndărătul unei tufe, gândindu-ne că Hossfield te va lua în primire mai târziu și le va preda autorităților.

Când furăm gata cu treaba, Marian zise:

— Eu propun ca să urmărim acum poteca de răsărit. Potrivnicii noștri vor fi atât de ocupați cu bivolii, încât ne vom putea furișa lesne lângă ei. Avem cel mai bun prilej să-i ajungem. Cred că le vom veni de hac, mai ales dacă îi vom lua pe neașteptate.

— Hi, hi, chicoti lordul – ce o să mă mai bucur, când vor trebui într-adevăr să pescuiască din apa lada cu comoara – ca să le-o luăm pe urmă noi! Ce mai mutre au să facă!

— Chiar atât de departe nu suntem încă – râse Marian – până acum totul nu e decât presupunere. Va trebui să fim cu multă băgare de seamă. Sunteți gata? Atunci să pornim, ca să ajungem la vreme!

Pe poteca de răsărit, pe care mergeam acum, se arătau lămurit urmele panicii de care fuseseră cuprinși bivolii când au mirosit apa apropiată. Pretutindeni erau crengi și frunze rupte și după vreo suta de metri găsirăm chiar o ladă prăvălită, care după greutate trebuia să conțină și ea unelte.

După o jumătate de ceas de drum auzirăm gălăgie în depărtare. Pongo păși înainte, căci numai el se pricepea să răpună fără zgomot o santinelă.

Noi îl urmarăm cu băgare de seamă și peste un sfert de ceas dădurăm de el. Stătea îndărătul unui copac și ne făcu semne să umblăm cât mai încet.

În fața noastră sclipea fluviul și avurăm înaintea ochilor o priveliște care ne făcu aproape să rădem. Opt bivoli se bălăceau acolo în apa caldă, în vreme ce conducătorii lor și cei opt marinari stăteau în jurul lor și răcneau zădarnic la ei; pe când pe țărm se aflau cei doi bandiți eleganți și priveau cufundați în gânduri înaintea lor. De sigur ei nu se așteptaseră la o astfel de întrerupere a expediției.

Cel mai mare întinse acum brațul și adresă câteva cuvinte poruncitoare oamenilor din fluviu. Aceștia încetară imediat cu strigătele lor de îndemn și priviră furioși la bivolii care nici nu se sinchiseau.

Cel mai mic dintre bandiți se întoarse acum spre tovarășul său și zise în englezește, deși se cunoștea bine că e italian:

— Numai de nu s-ar desface lada ala veche, Terry, de celelalte două nu-mi pasă.

— Nădăduiesc că fundul fluviului este moale, Giuseppe – răspunse celălalt, care părea să fie de la nord. Eu unul aş împuşca animalele astea păcătoase, dacă n-am avea atâta nevoie de ele. Aş vrea să ştiu cât mai au de gând să stea în apă.

— Eu am auzit că au obiceiul de se îmbăiază ceasuri întregi – zise Giuseppe – ceea ce ne-ar încurca socotelile.

— Da, ar fi prost de tot. Ar fi trebuit şi scufundăm yachtul, după ce am adus pe ţarm lada aceea veche. Eu cred că a fost yachtul cu cei jefuiţi, acela care ne-a urmărit.

— Cu neputinţă, Terry, ăia mai sunt încă pe insulă. Şi fără motiv n-ar cuteza nimeni să pătrundă în canalul ăia afurisit, ca s-ajungă la golf. Nu, în privinţa asta nu mă tem de nimic, eu mă îngrijesc numai de lada noastră, pe care stă acum monstrul ăla.

Zicând acestea arată spre un bivol mare, care tocmai se întorcea pe partea cealaltă. Îmi întipării în minte animalul acesta, ale cărui coarne, spre deosebire de ale semenilor săi, erau foarte încovoiate. Părea să fie şi exemplarul cel mai mare.

— Unde o fi Tschedu cu bivolul lui? întrebă din nou Terry.

— Ştiu eu! Poate că a şi ajuns în Lenya la Ava. N-avem încotro, chiar dacă s-ar prăpădi şi lăzile astea. Ce zici, mâncăm ceva?

— Da, asta e tot ce putem face. Dracul să le ia pe blestematele alea de vite.

Mă simţii ciupit de braţ şi văzui pe Pongo făcându-mi semn să-l urmez. Îi luase şi pe ceilalţi, tovarăşi de la posturile lor de pândă şi ne duse; înapoi pe potecă, până puturăm sta de vorbă fără teamă.

— Pongo are plan – zise el. Massers merge înapoi, bagă de seamă de oameni răi, aici, aici şi aici. (Arată spre cele două laturi ale potecii). Un Massers merge înapoi, bagă de seamă la oamenii răi, spune când vine. Când este aici, Pongo apucă repede cel din urmă, Massers ameninţă ceilalţi. Prindem toţi oameni răi.

Planul lui era simplu şi limpede, Urma să ne aşezăm la pândă şi să ţinem la respect, cu armele pe bandiţi şi ajutoarele lor. Pongo îi va răpune unul după altul.

Traserăm la sorţi cine să facă de pază primul la fluviu şi sorţii căzură pe John, servitorul lordului. Noi ceilalţi deschiserăm câteva cutii de conserve şi îmbucurăm la

repezeală conținutul. O înghițitură de ceai rece și masa era gata.

Pongo alege un loc foarte potrivit pe potecă, unde eram la adăpost sub copaci, noi ne luarăm în primire posturile și așteptarăm evenimentele.

V. ÎNVINGĂTORII.

SE SCURSE UN CEAS. Apoi John se înapoie, căci schimbul său se sfârșise.

— Bivolii se îmbăiază și ăia înjură mereu, zise el.

În locul său plecă Jim, care avea al doilea schimb. Dar după zece minute se și întoarse.

— Vin în fugă mare, gâfâi dânsul și sări îndărătul copacului său.

Îndată după asta auzirăm tropotul cirezii care se apropia. Asta era ceva de care nu ținusem seamă, bandiții vor trece în goană înainte de a-i putea opri noi. Deodată îl auzirăm pe lord, care stătea cel mai departe, strigând:

— Îi voi opri eu, dar dv. va trebui să fiți cu ochii în patru. Să nu strigați însă prea tare, ca să nu speriați bivoli!

Aceștia se apropiau atât de năprasnic încât pământul se cutremura sub picioarele noastre. Bivolul cu coarnele încolăcite, care purta lada cu comoara, trecu ca o săgeată pe dinaintea mea, urmat de al doilea și al treilea, atât de repede încât nu-mi putui aplica în ce fel vroia lordul să-i facă să se oprească. Pe spinarea fiecărui animal stăteau, afară de conducător, încă doi marinari, în vreme ce primul mai purta pe cei doi criminali eleganți, Numărai al șaptelea bivol și-mi zisei că lordul trebuia să-și facă acum datoria, căci capătul caravanei trebuia să fi ajuns la el.

Deodată auzii detunătura a două gloanțe de pistol și strigătul lordului: „Sus mâinile”. Animalele se opriră brusc; eu mă apropiat imediat de trunchiul copacului și îndreptai amândouă pistoalele spre marinarii din fața mea. Le strigai și eu: „Sus mâinile!”, iar urmarea fu că se supuseră imediat.

Toți tovarășii dăduseră comanda aceasta și eu eram încredințat că întreprinderea noastră reușise. Deodată Pongo se ivi în spatele bivolului, pe al cărui călăreț îl țineam sub amenințarea revolverului meu și îi pocni cu coada sulitei sale unde nimeri. Toți trei se prăbușiră la pământ. Am sărit repede înainte și trăsei în tufiș pe marinarul și se conducătorul care căzuse de partea mea, ca să nu fie călcați în picioare de bivoli.

Îmi făcui vânt înainte, ca să vin în ajutorul lordului care avea cinci dușmani împotriva lui. Auzii atunci două împușcături ale lordului, apoi un țipăt furios al acestuia, în același timp toți bivoli se năpustiră înainte, călăreții fură în neputință să-i rețină și în clipa următoare tot convoiul pieri ca o nălucă.

Ieșirăm cu toții pe potecă și ne uitarăm unul la altul. Aveam acum șase prizonieri, adică oameni leșinați – dar bandiții principali dispăruseră. Hagerstony era aproape disperat.

— I-am trimis două gloanțe. În piciorul stâng – zise el – dar vita s-a speriat și a luat-o la goană. Am mai slobozit încă două gloanțe, care au nimerit și ele, dar ceilalți bivoli au înnebunit și ei și au început să fugă. Acum comoara s-a dus dracului!

Marian râse și zise:

— Ba de loc, căci am auzit că marfa merge la unul anume Ava, în Lenya. Acolo îi vom găsi cu siguranță. Afară de asta, fără îndoială ca vor fi nevoiți să facă în curând popas, când vor întâlni bivolul cel mare Deocamdată tot mai aleargă, dar peste puțin se va opri.

— Așa e, așa e! exclamă lordul, cu însuflețire. Șchiopăta râu de tot când a luat-o la fugă.

— Atunci să știi că se va opri cu siguranță în luminișul unde zace prietenul d-tale, bivolul nenorocitului Tschedu. Dacă ne grăbim poate că mai dăm de el acolo.

— Vezi că sunt preveniți și ne vor pregăti o primire nu tocmai plăcută, zise Hodge. N-ar fi mai bine să așteptăm aici până s-o înnopta? Mai avem lumină încă un ceas, cel mult.

— Ai dreptate, încuviință Marian, uitându-se la ceas. Propunerea d-tale nu e rea deloc, căci înainte ca potrivnicii noștri să fie gata cu încărcarea lăzii pe un alt bivol, vor fi și ei surprinși de întunericul nopții.

— Cei șase leșinați de aici se vor trezi și ei, de sigur, în vremea asta și atunci îi vom expedia în urma tovarășilor lor, iar noi ne vom preface ca ne îndreptăm spre fluviu, ca și cum am fi venit cu o barcă. Dacă ne vom lua apoi după ei, fără sa bage de seamă, nu încapă îndoială că vom ajunge la ascunzătoarea lor, dacă nu vom da chiar de Terry și Giuseppe. A, uite că unul se și mișcă.

Marian se aplecă repede și scoase individului pistoalele și cuțitele de la brâu. Îi urmarăm pilda și dezarmăm pe ceilalți cinci leșinați. Se treziră cu toții destul de repede, dar refuzară să răspundă la întrebările noastre.

Firește că Marian făcu așa fel ca și cum am fi venit într-adevăr cu o barcă de la fluviu și când nu mai era decât un sfert de ceas până să se întunece, el le porunci amenințător și pornească îndată la drum, după tovarășii lor. Zadarnic încercară să protesteze, căci în cele din urmă n-avură încotro.

Pongo se despărțise de noi înainte și se ascunsese în pădure. Noi mersem încet în urma lor și când dădurăm peste credinciosul nostru prieten, el ne povesti că cei șase oameni trecuseră în goană pe lângă dânsul.

Când se întunecă, mai eram la vreo cinci sute, de metri numai de luminișul în care Pongo se războise cu bivolul furios. Mersem cu băgare de seamă înainte și deodată zărirăm în fața noastră lumina slabă a unui foc.

Ne oprirăm imediat și chibzuirăm ce e de făcut Pongo se oferi atunci să meargă el înainte ca să-și dea seamă de situație. Nimeni nu era mai potrivit ca el pentru sarcina arta și se făcu nevăzut îndată ce Marian îi dădu încuviințarea.

Așteptarăm vreme îndelungată înapoierea sa și ne speriarăm cu toții când se ivi la doi pași de noi, fără ca să-l fi simțit și când te gândești că noi aveam auzul atât de ascuțit!

— Unsprezece oameni la foc – ne vesti el – șase care am lăsat să fugă, cinci de la întâiul Bogo. Și Bogo acolo, mort.

Asta era o veste îmbucurătoare Gloanțele lordului nimeriseră așadar atât de bine încât bivolul din luminiș fusese doborât. Acum aveam de fapt numai cinci dușmani împotriva noastră, căci cel pe care i-am lăsat să fugă nu mai aveau arme. În schimb, noi aveam patrusprezece pistoale și revolve și cu astea se putea face ceva.

Ne furișarăm încetișor înainte și în curând puturăm cuprinde cu privirea luminișul. În jurul unui foc mare stăteau Terry și Giuseppe... pe lada cu comoara. Mai erau acolo, întinși pe jos, cei opt marinari și conducătorul bivolului, al cărui cadavru zăcea la o parte. Terry tocmai zicea:

— ... dacă credeți într-adevăr că au venit cu o barcă, atunci n-avem să ne temem de nimic Altminteri aș propune să pornim îndată la drum, fie că ne-am expune chiar primejdiilor din pădure pe timp de noapte. Oamenii ăștia trebuie să fi făcut legământ cu dracul dacă au izbutit să și vină încoace de pe insulă. Eu unul cred că e o firma concurentă, care vrea să ne jefuiască. Firește că așa stând lucrurile trebuie să luăm măsuri cât mai energie. Ce părere ai tu, Giuseppe?

— Eu aș spune să pornim imediat la drum. Rar mă înșeală pe mine presimțirile și ceva îmi spune că e vorba de indivizii

căroră le-am furat comoara. Chiar dacă pușcașul ăla ascuns nu s-a arătat, cred că i-am recunoscut vocea.

— Tu vezi năluci, Giuseppe, râse Terry, dar: în glasul său era oarecare neliniște. Crezi că ne vom putea apăra dacă ne va ataca vreun tigr?

— Putem lua făclii câte vrei. Până la Lenya nu mai sunt decât douăzeci de kilometri și pe ăștia îl străbatem noi în trei ceasuri. Haide, îți spun eu că e mai bine așa!

Se ridică și Terry se pregătea și el să facă același lucru. Atunci Marian șopti:

— Înainte în luminiș! Împărțiți-vă la dreapta și la stânga, iar la comanda: „Sus mâinile!”, faceți-vă datoria!

Ieșirăm binișor de pe potecă și ne așezarăm precum spusese el. Marian numără cu glas scăzut până la trei și în cor strigarăm cu toții:

— Sus mâinile!

Giuseppe trase o înjurătură sălbatecă și duse mâna la brâu. Dar atunci detună pistolul lui Marian și criminalul scoase un răcnet de durere. Cu iuțeala fulgerului, cei unsprezece indivizi ridicară brațele. Chiar și Giuseppe, care fusese rănit la mâne dreaptă, o ridică pe cealaltă.

Îi puserăm să meargă unul câte unul spre stânga, unde Pongo îi dezarmă și-i legă cu fâșii rupte chiar din hainele lor. Pansarăm mâna lui Giuseppe, iar brațul stâng i-l legarăm de brâu, apoi ne sfătuirăm dacă sa ne petrecem noaptea în luminiș, sau să pornim spre coastă. Pe întunerec era însă lesne să ne scape vreun prizonier.

— Afară de asta am fi fost prea stingheriți dacă ne-ar fi atacat vreo fiară. Luarăm hotărârea, deci, ca să stăm de pază câte doi.

Prizonierii fură așezați din distanță în distanță ca să nu se poată dezlega unul pe altul. Hoddge și Hagerstony luară asupra lor prima veghe, iar noi ceilalți ne întinserăm lângă foc. Eu adormi îndată și fui foarte surprins când mă treziră pentru schimbul al treilea. Cele patru ceasuri trecuseră în somn ca minutele..

Eram de veghe împreună cu Pongo, care căută acum să se încredințeze din nou de trăinicia legăturilor prizonierilor. Apoi făcurăm încetișor rondul în jurul luminișului și ascultarăm cu încordare în toate părțile. În primul rând dădurăm toată atenția potecii care ducea spre Nord, căci nu era exclus ca ceilalți marinari să se înapoieze și noi eram mai puțini ca ei. Dar nu se întâmplă nimic și putui să-l trezesc la vreme pe Marian, care avea veghea ultimă și cea mai scurtă. După un ceas pornirăm la drum, căci din clipă în clipă

așteptam să se facă lumină. Pongo deschidea convoiul, în urma lui mergeau prizonierii.

Veneau apoi Hoddge, Jim și John, pe care sorții îi aleseră ca să ducă lada cu comoara. Hagerstony, Marian și eu încheiam alaiul, căci ne mai puteam aștepta încă la o urmărire din partea celorlalți marinari și bramani.

După câteva ceasuri ajunserăm la țărm, unde furam întâmpinați cu însuflețire de soții Roule. Pe prizonieri îi încredințară celor douăzeci de oameni lăsați de pază de căpitanul Hossfield, apoi lada cu comoara fu dusă în cabina cea mare și într-o încordare supremă Hagerstony și Hoddge deschiseră capacul.

De abia acum văzurăm că primejdiile pe care le-am întâmpinat n-au fost degeaba, căci ieșiră la iveală adevărate minunății, cărora șederea îndelungă în pământ nu le stricase întru nimic.

Lordul prețui, ca un adevărat specialist, fiecare obiect în parte, făcu socoteala totală și găsi o sumă care le asigura celor doi soți o existență lipsită de griji până la sfârșitul vieții. Și după ce semnă cecul pentru tânăra femeie, mai luă o brățară prețioasă din comoară și i-o prinse la încheietura mâinii.

— Asta trebuie s-o porți la amintirea bunicului d-tale, zise el grav.

— Și mă voi gândi și la d-ta în același timp, mylord, răspunse ea cu drăgălășie.

Hagerstony luă giuvaerurile și le puse în lada de fier din peretele cabinei.

— Sa strălucească în castelul strămoșilor mei, zise el.

— Păcat că s-a sfârșit chestia cu comoara, făcu Marian. Trebuie să mărturisesc c-a fost foarte interesantă. În ce mă privește, eu voi încerca să prind un rinocer. Grădina zoologică din Amsterdam vroia de fapt un rinocer cuirasat, dar pe ăla nu l-am putut prinde, deși am dat ochi cu el. Va trebui să se mulțumească cu unul de pe aici. D-ta ce planuri al, mylord?

— Voi imbarca tânăra pereche pe cel dintâi vapor mare care merge spre Europa. După aceea firește că vin cu dv. Mai avem doar de gând să întâmpinăm și alte aventuri.

— Vorba asta mă bucură. Prinderea unul rinocer e și ea interesantă. Și trag nădejde că vom avea și alte aventuri cu prilejul acesta. Plecăm chiar acum sau îl așteptăm pe căpitanul Hossfield?

— Așteptăm, răspunse lordul. Trebuie să-i dăm de veste unde și cum poate pune mâna pe banda de contrabandiști. De

fapt, întreagă n-a mai rămas ea, căci Terry și Giuseppe de sigur că erau capii ei.

— Așa cred și eu. Le-o trece pofta pentru câțiva anișori cel puțin să se atingă de bunul altuia. Dar să dăm uitării afacerea asta! Cred că n-ar avea ce să ne strice acum o masă mai ca lumea.

— Am avut eu grijă, fii pe pace, răsse lordul.

După ce am terminat masa, un marinar veni și raportă că se zărește „Falcon”-ul. Căpitanul Hossfield fu mai mult decât mirat când îi predarăm pe prizonieri și-i aduserăm la cunoștință că un individ pe nume Ava, din Lenya, era tăinuitorul bandei. Hossfield adusese o trupă de soldați care pomi imediat în marș prin pădure. Prizonierii fura dați în primire de distrugător spre a fi predați celui mai apropiat tribunal.

Când italianul Giuseppe fu dus pe dinaintea noastră, văzurăm că ochii lui străluceau în chip nefiresc. Pe de altă parte se clătina nițel pe picioare, deși făcea toate eforturile să se ție bine. Avea friguri pricinuite de rană și Hossfield dădu ordin să fie transportat în cabină-infirmerie. Italianul se opri și își îndreptă privirea sticloasă asupra noastră. Izbucni apoi într-un râs tăios.

— Ah, ăștia sunt domnii cărora le plac aventurile! făcu el.

— Mai bine v-am fi spânzurat de copacii de pe insulă. Acum m-am ales eu cu mâna zdrelită. Simt frigurile scuturându-mi trupul. Dar mă voi însănătoși eu și vă făgăduiesc că ne vom mai vedea. Dv. căutați aventuri, nu e așa? Atunci dați-mi voie să vă ofer un prilej minunat.

— Plecați spre Upper-Burma, la Moirang, care se afla la sud de Manipur. Acolo e fluviul cu aceeași care formează un mic lac. Îl veți găsi lesne. Insula nu o veți găsi, însă, căci e călătoare. Și pe ea trăiește Prințesa. Dânsa e blestemată și cine o scapă de blestem, dobândește fericire și bani. Ușor nu e s-o scăpați de blestem, să știți. Vă doresc mult noroc. Ha, ha, ha!

Îl cuprinse un fior, începu să tremure, trupul i se muie, dar ochii săi ne priveau mereu batjocoritor. Fu ridicat pe sus de marinari și dus pe bordul lui, „Falcon”.

Hagerstony începu să-și frece mâinile și se uită la noi.

— Ei, domnilor – întrebă el apoi – ce credeți? Vreți într-adevăr să prindeți un rinocer?

— Firește că vreau, răspunse Marian.

— Păcat, mă gândeam că mă veți însoți la Manipur. Aș vrea să văd mai de aproape insula rătăcitoare cu prințesa aia blestemată.

— Dar bine, mylord – răsă prietenul meu – cum poți pune temei d-ta pe aiurelile unui bolnav de friguri? Individul vroia să ne inducă în eroare numai.

— Ba de loc, stăruie lordul.

— Tocmai pentru că vorbea în friguri l-am crezut. De sigur că sunt legate primejdii mari de aventura asta și el se gândea să se răzbune pe noi în acest fel. Trebuie să mă duc neapărat, în definitiv, veți putea prinde și acolo rinocerul dv., dacă va fi să nu dăm peste prințesa cu pricina. Haide, veniți zău! Nu veți avea ce regreta, căci ne plac la toți aventurile și cu cât mai primejdioase, cu atât mai bine.

— Pentru mine – răsă Marian – e totuna unde vânez. Așa dar, după ce vom fi adus la adăpost tânăra pereche, ne vom ocupa de prințesă.

Marian spusese asta râzând, că-i întocmai ca mine nu credea nici el în rătăcirile rănitului. Dar ne-a fost dat să ne încredințăm mai târziu că ne înșelasem amândoi și lordul Hagerstony avea să întâmpine niște aventuri care, sunt sigur că îl vor vindeca pentru totdeauna de „boala” asta.

Plecă chiar îndărăt în Anglia, de unde se întoarse după un timp mai îndelungat. Avusese nevoie de răgazul acesta ca să-și revie de pe urma acestor aventuri. Și asta înseamnă mult. Căci lordul Hagerstony nu era dintr-aceia care se dau bătuți cu atâta ușurință, el era un om dintr-o bucată, întărit în lupte cu viață și un erou în adevăratul înțeles al cuvântului. »

— Cu alt prilej, draga George, voi încerca să ți le povestesc și ție.

Sfârșitul volumului: **INSULA TIGRILOR.**

În numărul următor:

MUNTELE VRĂJIT.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

